

sunt, tam in mensuris regionum, quam figuris, tanquam haudquaquam ab historia recte deducti, quemadmodum si, qui maximam tabulae partem Europae attribuerunt, tam secundum longitudinem quam latitudinem, propter frequentiam & uarietatem locorum impo-
nendorum. Asiae autem secundum longitudinem nimium reliquerunt spatium. Libyae uero secundum latitudinem propter contrarium, etenim ob causam hanc, Indicum pelagus, post Taprobanem ad Septentriones conuerterunt, cum ipsis tabula obstarer, quo minus ad solis ortum progredi possent, nihilque tale haberent, quod ex contrario super Scythia, Boreae subiecta describere possent, rursusque occidentalem oceanum ad ortum uertunt, obstat e eis tabula, ad distantiam meridianam, quum nihil ibi seu interioris Libyae aut Indiae uastitas contineret, quod occidentali littori propter locorum frequentiam opponi posset.
Quapropter tales, cum terram uniuersam oceano cingerent, a conscribendis erroribus incipere uisi sunt, historiaeque ad impossibilia detorserunt. Nos uero in diuisione tabulae praefatum errorem euitare poterimus, si diuisiones ita fecerimus, ut regiones frequentiores, aut solae sint, aut cum paucis tabulam fortiantur, secundum maiores circulorum distantias, in frequentiores uero & quae non adeo multa intercipiunt totae, cum pluribus similibus, sub una comprehendantur tabula, in minoribus circulorum distantibus. Haud enim necesse est, ut omnes tabulae inuicem sint commensurae, sed solum ut in singulis inuicem conseruetur ratio, quemadmodum cum caput solum depingimus, solum quae capitis sunt, aut quum manum solum quae manus sunt solum. Non enim quae capitis sunt cum manu iungimus, nisi cum sub una figura totum facimus hominem. Quemadmodum enim nil impedit totum nonnunquam augere, nonnunquam uero minuere, ita nil impedimento erit, ex partibus, cum per se constant quaedam ob capacitate supponendarum tabularum au-

gere quaedam uero minuere. Nec multum a ueritate aberit, quemadmodum in principio compositionis praefati sumus, si lineas rectas, per circulis incidentibus per partes tabularum inscribamus, lineas etiam meridianas haudquaquam inclinatas, sed & illas inuicem aequedistantes, quamuis eum uniuersi habitabilis, tam latitudinis, quam longitudinis termini, secundum magnas sumpti distantias praecipuas in extremis circulis faciant mutationes, non tamen ita in singulis accidit tabulis, ac ideo secundum rationem paralleli, qui bifariam incidit tabulam, ad circulum maximam, necessarium dicimus, ut quae plurimas faciamus parabolas, ne per totam distantiam tabulae, id quod indagamus, querere cogamur, sed solum illud, quod ex ea a medio est ad alterum extremorum.

QVAENAM PER SINGULAS
tabulas ascribere congruat.

Cap. II.

Alii igitur praesuppositioni innitentes, Europae diuisiones, decem comprehendemus tabulis. Libyae uero quatuor. Asiae autem duodecim, in singulisque superscriptiones ponemus, praetermittentes, cuiusnam continentis tabula quaeque existat, & quae magna, quaeque contineat regiones, & quam rationem habeat parallelus, qui per medium illarum transit, quae exactissime ad meridianum & quanam circumscriptione totius fiat tabulae, subordinantes per singulas regiones, ciuitatum insignium elevationes, assumptas ad magnitudinem dierum in ipsis. Situs uero secundum longitudinem ab distantibus meridiani, qui est per Alexandriam, siue ad ortum, siue ad occasum magnitudinis fere horarum aequinoctialium. Et numquam qui Zodiaco sunt subiecti, sol semel uel bis, super uerticem fiat, ac quemadmodum dispositus sit ad conuersiones. Quin & quamnam stellam fixam, singula loca in uertice habeant addidissimus, si in obseruando apparent latitudines, ad aequinoctialem, hoc est